

גד השופט אליטור מלחי מדברת

אל דוכן העדים, שם סיפרה על ההיכרות הראשונה שהיתה לה עם השופט מלחי, כיצד עזר לה במיסגרת לימודיה באוניברסיטה. על יחסיה איתו — חליפת מכתבים, טלפונים, והעיקר, איך הוא קיבל ממנה את כספו של שלמה ונקרט, כשחוד, כדי להקל בעונשו בשני משפטים: פעם כשופט יחיד, ופעם בהרכב של שלושה שופטים.

„בשנת 1959 הביא לביתי, בתליאביב יצחק דגני אדם בשם רומק שוודע לי אחר כך שקוראים לו ראובן גרינברג. הוא הציג אותי בפני בתור חבר מערכת העור לם הזה וכאיש המודיעין לשעבר של ה"לח"י". סיפרה סופר.

מכאן המשיכה יונה לספר כיצד הוצע לה לראשונה לשחד את השופט: „בין סוף אוקטובר 60 לאמצע נובמבר 60, בא אלי רומק לבדו לדירתי. באותה תקופה הייתי במצב קשה מאוד גם חומרית וגם נפשית. רומק הציע לי לשחד שופטים. נבהלתי ואמרתי לו שלא בא בחשבון דבר כזה. גירשתי אותו מהבית. הוא אמר לי: „תמתי כמו כלב.“

„רומק חזר אלי מספר פעמים הביתה. התייעצתי עם בני אברהם, שעמד לפני בר מצוה. אברהם יעץ לי להסכים לשחד רק פעם אחת כדי לראות אם השופט יקח. החלטתי להסכים לתוך בשוחד.

„רומק הביא לביתי את שלמה ונקרט, ואמר לי לתת שוחד לשופט מלחי, כדי שיקל בעונשו של ונקרט. אחרי זה ניגשתי ללשכה של מלחי בבית-המשפט המחוזי, וביקשתי להיפגש איתו בענין שלא אוכל לשוחח אודותיו בלישכה. קבעתי אז פגישה לשעה תשע בערב בבית ספר שבח. הפגישתה התקיימה.

„השופט הסכים לקבל שוחד. „אחת הפגישות שלי עם השופט מלחי היתה בביתי, שם גם התמקחנו על גובה התשלום שהוא יקבל. פגישה נוספת היתה במכוניתו בשדרות-נורדאו פינת בני-יהודה. „אחרי שדובר שהשופט יקל בעונשו של ונקרט, ויתן לו דחיות כדי להסדיר את פשיטת הרגל שלו ולרכוש את כל התיקים נגדו, נתתי לשופט סכום כולל של 4,000 לירות. את הכסף נתתי לו בכמה תשלומים. „בין התאריכים האלו, השופט מלחי עזר לי רבות, והייתי ניפגשת איתו, ובמיוחד בקשר להעברה שלי לנהריה. במשך כל התקופה מלחי יעץ לי בקשר לבקשות הצד על-תנאי, שלי, ובעיות משפטיות שהיו לי. „עדות מרעישה שנוצלה על ידי התביעה הייתה עדותה של סופר שסיפרה איך עזר לה מלחי, כשנתבעה לדין באשמת העתקת מספר, ב'1962.

„מלחי, לפי העדות, הציע לה לעכב את פעולות פסקהדין עד לפגרת-הפסח — כי אז היא מלחי, יכהן כשופט תורן, והוא יוכל לשמוע את בקשתה. מלחי אף הכתיב לה את מכתב בקשת-העיוכוב.

„לדעת התביעה, היתה זו עדות ברורה ליחסי מלחיו-סופר. אך ביום השלישי לעדותה — חל המיפנה.

★ ★ ★
בלי יומן — אין זיכרון

תזכורת התביעה נטתה להשתבש, תשכן סופר החלה להכשל על דוכן העדים. היא התחננה לשיפטים, היתה קצת מבובלת ולעיתים גם נפחדת. היא לא זכרה פרטים חשובים של פגישות או מאורעות עם השופט מלחי, אלא אם כן הראו לה תחילה מוצגים, תיזכורות, או את יומניה האישיים, בהם רשמה פרטים:

שאלה: האם את זוכרת פגישות שהיו לך עם מלחי בשנת 63?
תשובה: מה שרשום ביומן אני זוכרת. לא מזמן התכונתי למשפט, ועברתי על היומנים.

שאלה: איזה פגישות זכורות לך עם השופט מלחי ב'63? מקום הפגישה? התאריך? תשובה: כדי לא להגיד דברים לא נכונים אני מוכרחה להגיד שאי-אפשר לזרוש מבין אדם, ממני, תאריך של פגישה מסוימת בשנה מסוימת. רק מה שרשום ביומן זה מדויק ואני יכולה לדייק.

התובע גבריאל בן, ניסה לרענן את זכרונה של העדה. הוא הגיש לה גלויות, ומוצגים כדי שתעיין בהם בטרם תשאל, ואז שאל אותה מה היא זוכרת. הסניגור, מגדל שרף, שהוכיח חריפות:

• פרט זה אינו נכון. ראובן (רומק) גרינברג שימש נושא לכתבות רבות בעולם הזה, מסר בעצמו ידיעות רבות למערכת, אך מעולם לא היה חבר-המערכת או כתב בשכר.

של דוכן העדים

יונה סופר, עדת התביעה הראי שית (משמאל), עומדת על דוכן העדים בתוך אולם בית-המשפט. מאחור, על כסאותיהם, יושבים שלו-

שת השופטים, המאזינים בקפדנות לדבריה, כשקהל צופים עוקב אחרי המשפט. צלם חובב, שנכח אותה שעה באולם, כיוון את עדשת מצלמתו, הצליח לקלוט את הרגע המתוא, שהשיטשוש רק מוסיף לו.

היום מתחיל

יונה, המתאכסנת על חשבון משלם המיי סים במלון הנשיא בירושלים, יוצאת עם בוקר ממלונה כדי להעיד במשפט. על סף המלון היא ממתינה ל-

ליווי-הקבע שלה: שוטר לבוש אזרחית, הבא לקחתה יוסי'ים לבית המשפט במכונית משטרתית, והשוטר עליה מפני סרדנים, ולמען ה"תביעה. סופר לבושה תמיד בצניעות: חליפה כהה וחולצה לבנה.

של השופט מלחי, כדי לדעת למה הוא לוקח שוחד. שאלתי אותו והוא ענה לי: „כשמתחילים פעם אחת או רוצים עוד ר' עוד, ומוכרחים לקחת, וזה נהפך לטבע, כמו מחלה. אפילו 10 לירות לוקחים.“

שלושת השופטים המחוזיים שמעו את דברי העדה נדהמו בתחילה, אולם כשהתחילו לחייך, החלה סופר להתרגש.

כי מה שברור מהדברים שהשמעו עד כה במהלך עדותה של יונה סופר, שההצגה הגדולה בחייה מתבזבזת לה, שהיא לא מצליחה לזכור פרטים חשובים, מסלפת את עדותה, וזאת בטרם עברה את מבחן האש של החקירה הנגדית של הסניגוריה, שתהיה הרבה יותר אכזרית, קשה, ובלתי-פשרנית.

להשפיע על השופט עזרא יורן, אמרה סופר, אך היא התחילה להתבלבל באמת כשסיפרה: „וונקרט אמר לי להגיד למלחי ש העוקץ של ההרכב הוא השופט יורן!“

נשיא בית-המשפט המחוזי, צבי עלי בקר לא יכול היה להאמין למשמע אוניו, והוא שאל בחומרה את עדת התביעה: „האם את בטוחה שוונקרט אמר לך להגיד לשופט מלחי, שהשופט יורן הוא עוקץ ההרכב?“

סופר התבלבלה, התרגשה, ואמרה: „חני קרט לא אמר לי להגיד זאת, אבל דובר על כך ביני לבין וונקרט ומלחי.“

סופר גם ידעה לספר לבית-המשפט דב' רים עדשים לגמרי, שאותם לא הזכירה קודם: „אני רצייתי לרדת לחוץ המצפון

רבה, התנגד לצורה זו של חקירה, בטענה: „לסופר אין זיכרון בלי יומן“, דבר שהיא עצמה אמרה בעדותה.

בית-המשפט קיבל את טענת הסניגור.

★ ★ ★
העוקץ

„וונקרט ביקש ממני להודיע לשופט מלחי,“ סיפרה, „שהוא כבר הסדיר את ענין המשפט שלו עם הפרקליטות, ושמי השלום הראשי יעקב סגל, ובדרך זו אפשר שהו מהבונים החופשיים ידבר עם שופט יהיה אולי להשפיע על שופט אחר לטובתו.“ „וונקרט גם רצה לדעת אם העובדה שהוא היה אדם אמיד, ובעצם ירד מנכסיו, עלולה